

Resolució 308/2021, de 7 d'abril**Número d'expedient de la Reclamació:** 850/2020**Administració reclamada:** Ajuntament de Vilanova i la Geltrú.**Informació reclamada:** Certificat de convivència en el què hi constin les persones empadronades en un habitatge copropietat de la persona reclamant.**Sentit de la resolució:** Estimació parcial i inadmissió parcial

Resum: El criteri que la GAIP ha mantingut en les seves resolucions, de considerar que el dret d'accés de l'LTAIPBG només empara la pretensió d'obtenir una informació pública, sense que sigui admissible en el marc d'aquest procediment la petició de què s'expedeixin certificats o còpies autèntiques arran de la sol·licitud i per satisfer-la, ha estat recollit en el desplegament reglamentari de la llei que n'ha fet el recent Decret 8/2021, de 9 de febrer, sobre la transparència i el dret d'accés a la informació pública, que en el seu article 72.4 estableix clarament que: "El dret d'accés no empara el dret a obtenir certificats, còpies autèntiques, indexacions d'expedients ni traduccions de documents si l'administració pública els ha d'elaborar expressament per atendre una petició explícita de la persona sol·licitant amb aquest objecte. En aquests casos, en els quals l'objecte de la petició excedeix del concepte d'informació pública, cal resoldre i notificar la inadmissió de la petició". L'Ajuntament sosté que l'article 16 LRBR i el 40 TRLMRLC constitueixen un règim específic d'accés a les dades del Padró, d'acord amb el qual correspon desestimar la sol·licitud. Anàlitzada la substantivitat d'aquesta regulació, cal descartar que constitueixin un règim jurídic especial d'accés, ja que regulen la finalitat, contingut i característiques del Padró, però no s'hi regula ni el procediment d'accés, ni els límits aplicables, ni el règim de garantia de l'accés, i la única referència substantiva que s'hi conté amb incidència sobre el règim d'accés a les dades del padró és la declaració de confidencialitat que fa l'article 40.2 TRLMRLC, precepte que expressament declara que el règim d'accés que correspon aplicar-hi és el de la legislació que reguli l'accés dels ciutadans als arxius i registres (remissió legal que s'ha d'entendre referida a l'LTAIPBG des de la seva entrada en vigor) i la legislació de protecció de dades personals actualment vigent (Llei 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals) que també remet a l'LTAIPBG com a marc normatiu a aplicar a l'accés a dades personals que es continguin en la informació pública (Disposició addicional Segona). Conseqüentment, cal desestimar que la confidencialitat o reserva de la informació del padró establerta a la legislació de règim local es pugui aplicar com un règim jurídic especial d'accés que, a la pràctica, suposi un règim de no-accés que exclouï de manera global i incondicionada al Padró de l'àmbit d'aplicació material del dret d'accés a la informació pública garantit per l'LTAIPBG. Així es desprèn de la jurisprudència del Tribunal Suprem (STS 1565/2020), que va desestimar que la sola previsió de confidencialitat de la informació imposada per Llei del Mercat de Valors pogués justificar-ne la seva exclusió de l'àmbit d'exercici del dret d'accés a la informació. Per tant, la previsió de confidencialitat de l'article 40.2 TRLMRLC actuarà com a límit a l'accés, d'acord amb l'article 20.2 LTAIPBG, i haurà de ser aplicat d'acord amb els principis i regles que l'LTAIPBG, com qualsevol altre límit legal: la concurrència del límit no justifica per sí sola l'exclusió automàtica i total del dret d'accés, sinó que la seva potencialitat per limitar-lo s'ha de justificar atenent les circumstàncies concretes del cas (article 21 LTAIPBG) i preservant l'accés parcial (article 25 LTAIPBG); s'ha d'interpretar de manera restrictiva i en benefici del dret d'accés (article 20 LTAIPBG) i s'ha d'aplicar de manera proporcional a la finalitat de protecció del límit (article 22 LTAIPBG). En aquests termes, resulta adequat als principis generals d'aplicació dels límits al dret d'accés declarar que el caràcter

confidencial de la informació del Padró, configurat com a límit potencial del dret d'accés per l'article 20.2 LTAIPBG en relació amb l'article 40.2 TRLMRLC, no ha de tenir, en aquets cas i atesa la finalitat de l'accés, un efecte restrictiu del dret d'accés que es reclama, si bé l'ús i divulgació d'aquesta informació queden limitats a la finalitat indicada a l'escrit de reclamació (recórrer la decisió denegatòria d'assistència jurídica gratuïta). De la regulació legal de l'assistència jurídica gratuïta i, en especial, de l'article 4 LAJG, se'n desprèn, doncs, que la informació sobre la residència habitual en un immoble de propietat és rellevant per la determinació del patrimoni de la persona que sol·licita l'assistència jurídica gratuïta, tot i que, possiblement, en un sentit contrari al pretès per la persona reclamant. En tot cas, cal dir que la informació sol·licitada és adequada per acreditar les persones que viuen habitualment en l'habitatge de la seva copropietat, i acreditar també que la persona reclamant no n'és una d'elles, tenint en compte que, precisament, el Padró constitueix prova de la residència i domicili habitual (article 16.1 LRBRL). Igualment, la cessió d'aquestes dades personals identificatives resulta proporcional a la finalitat de l'accés, i no provoca un dany rellevant o desproporcionat en la privacitat de les persones afectades, tenint en compte que el fet que en són residents ja és conegut a bastament per la persona reclamant d'antuvi. S'acompleix, doncs, el principi de minimització de dades personals de l'article 5.1.c RGPD. D'acord amb l'exposat, cal concloure que l'accés de la persona reclamant a la informació sobre les dues persones empadronades en l'habitatge del què n'és copropietari, als efectes de la defensa del seu dret a l'assistència jurídica gratuïta, no requereix del consentiment de les persones afectades, essent aplicable el règim d'accés ponderat de l'article 24.2 LTAIPBG; i que la ponderació de drets confrontats atenent a la finalitat de l'accés i el respecte al principi de minimització de dades personals s'ha de concloure declarant la prevalença del dret d'accés de la persona reclamant sobre el dret a la protecció de dades personals de les persones afectades. Els escrits d'al·legacions presentats per les persones afectades, reproduïts en l'antecedent 14, es limiten a invocar la normativa pel que fa al caràcter confidencial del padró (article 40 TRLMRLC), o la protecció legal de les dades personals, el què ja ha estat a bastament valorat en el fonament jurídic 3 d'aquesta resolució. Tanmateix, les al·legacions de les dues persones afectades han expressat de manera contundent la manca de consentiment i la seva oposició a l'accés. Si bé aquesta manca de consentiment no té efectes impeditius del reconeixement del dret d'accés a la informació, tal i com s'argumenta en el fonament jurídic 4, certament té els efectes de demora en l'efectivitat d'aquest accés mentre les persones afectades puguin recórrer aquesta resolució i obtenir-ne la suspensió cautelar. Correspon a les persones afectades l'obligació de proporcionar a l'Administració i a la GAIP informació puntual de la interposició de recurs i de petició cautelar de suspensió d'aquesta Resolució, als efectes de mantenir la suspensió del lliurament de la informació quan s'escaigui.

Paraules clau: Ajuntament. Persona interessada. Padró. Certificat. Reclamació contra desestimació. Règim especial d'accés. Informació pública. Elaboració de certificats. Límits. Informació confidencial o reservada per llei. Protecció dades personals. Consentiment dels afectats. Ponderació. Minimització de dades personals. Oposició de tercers. Demora en l'execució.

Ponent: Elisabet Samarra Gallego

Antecedents

1. El 15 de desembre de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 850/2020, presentada per una advocada contra l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la

informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).

2. La sol·licitud d'informació de la què aquest procediment porta causa va ser presentada el 16 de juliol de 2020 exposa que té la condició d'interessat al ser copropietari d'un habitatge en concret sobre el qual demana "que em sigui expedit certificat de convivència amb llistat de persones empadronades de l'esmentada finca de la meua propietat".
3. El 20 de juliol de 2020, d'acord amb la informació aportada en el mateix escrit de reclamació, l'Ajuntament li va fer tramesa per correu electrònic d'un certificat emès per delegació del secretari municipal, el qual reproduïx l'article 16.1 LRBRL, l'article 40.1 del Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (TRLMRLC), i l'article 6 del el Reglament UE 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril, relatiu a la protecció de les persones físiques pel què fa al tractament de les dades personals, i amb base a aquestes fonaments jurídics, conclou el següent: "D'acord amb la normativa vigent en matèria de protecció de dades, el tractament de dades personals que en aquest cas realitzaria l'Ajuntament en relació amb la emissió del certificat d'empadronament o convivència sol·licitat requeriria el consentiment dels possibles interessats o que es complís algun dels supòsits de l'article 6 del RGPD.

En aquest cas, i considerant que les dades del padró son confidencials, que no existeix consentiment exprés de les persones empadronades en l'habitatge, i per tant, s'haurà d'analitzar si la persona sol·licitant té dret a accedir lliurement a aquesta informació, tenint en consideració que es podrien veure afectats dades personals protegides o drets fonamentals com el dret a l'honor i la intimitat. En aquest sentit es pronuncia la sentència de la Audiència Nacional de 2 de febrer de 2001: "Los datos del Padrón son confidenciales, pues contienen datos propios del ámbito de privacidad de los empadronados, como se infiere de la simple lectura del artículo 16.2 de la Ley de Bases de Régimen Local, donde se exponen los datos que obligatoriamente constan en el Padrón; y que están sometidos a la Ley 5/1992, con la única excepción contenida en el artículo 11.3 de la Ley de Bases de Régimen Local, antes transcrito." La persona sol·licitant, no empadronada en l'habitatge, sol·licita, sense justificació de la causa, motivació o finalitat, tenir accés a les dades de les persones empadronades. Aquest accés particular (no justificat), podria afectar a la protecció de les dades personals i drets fonamentals de les persones empadronades. En conclusió, us comuniquem que no podem facilitar les dades contingudes en el Padró a terceres persones. El fet de que sigui el propietari de l'immoble no li dona dret a obtenir aquestes dades, per ser de caràcter personal. D'acord amb Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades

personals i garantia dels drets digitals. SEGON.- Que consultades les dades del Padró municipal d'habitants, concretament al Carrer [...], figuren inscrites 2 persones”.

4. La Reclamació, presentada el 12 de desembre de 2020, indica que vol rebre informació de les “Persones empadronades a l'immoble de la meua propietat al 50% (C/ xxxx, Vilanova i la Geltrú), tota vegada que jo no hi resideixo” i es fonamenta de la manera següent: “Al pis la meitat del qual és propietat meua, hi viu la meua exparella i propietària de l'altre 50%, amb la seua parella des de fa al menys 8 anys. Necessito aquesta informació, ja que la Comissió d'Assistència Jurídica de Catalunya, m'ha denegat el Dret d'Assistència Jurídica Gratuïta, per tenir un immoble de la meua propietat i residir en un altre de lloguer. Sent, el motiu, que la meua exparella hi viu amb la seua nova parella, que va ser condemnat pel delictes de lesions contra la meua persona l'any 2016 (sentència judicial penal ferma). Per això em veig obligat a viure de lloguer en un altre domicili. I per a demostrar-ho, necessito la informació que consta al padró de l'esmentat immoble, propietat meua al 50%. Havent-se negat l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú a facilitar-me dita informació. En data 11/11/2020, he rebut resolució de la Comissió per la qual em deneguen el Dret a advocat d'ofici per aquesta raó, i tinc 10 dies per impugnar-la”. Amb la reclamació presenta documentació relacionada amb la sol·licitud d'assistència jurídica gratuïta.
5. El 28 de desembre de 2020 la GAIP comunica a la persona reclamant l'admissió a tràmit de la seua reclamació, li informa de la persona responsable de la seua tramitació i li proporciona informació de referència per si en vol fer el seguiment. El mateix escrit li informa de la seua obligació “d'informar puntualment a aquesta Comissió de qualsevol novetat que tingui incidència en les reclamacions que heu plantejat; en especial, heu de traslladar-nos immediatament les comunicacions de l'Administració relatives a la informació objecte de les vostres reclamacions que rebeu mentre duri la seua tramitació”.
6. El 28 de desembre de 2020 la GAIP comunica la Reclamació a l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
7. El 21 de gener de 2021 l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú notifica la GAIP l'expedient de la sol·licitud d'accés a la informació pública i l'informe jurídic requerit en el qual exposa: “La sol·licitud formalitzada davant d'aquest Ajuntament no es tracta d'una sol·licitud de dret d'accés a la informació, sinó que únicament demana s'expedeixi certificat de convivència de les persones empadronades en l'habitatge de la seua propietat. (...) En la referida sol·licitud, la persona interessada no acredita ni justifica la finalitat d'accés a aquestes dades personals, ni el seu empara o base legal, resolució judicial o d'organisme públic que

ho permeti o ho requereixi. SEGON.- En data 20 de juliol de 2020, i atesos els antecedents i informació que disposa aquesta administració, es notifica al sol·licitant la impossibilitat de facilitar-li les dades personals de les persones que hi resideixen en el bé immoble de la seva propietat, atès que aquestes dades personals es troben emparades pel dret de protecció de dades, informant-li igualment que en el mateix actualment consten dues persones empadronades. (...) Per tant, la emissió d'un certificat sobre les dades que consten en el padró municipal constitueixen un tractament de dades de caràcter personal. (...) D'acord amb la normativa vigent en matèria de protecció de dades, el tractament de dades personals que en aquest cas realitzaria l'Ajuntament en relació amb la emissió del certificat d'empadronament o convivència sol·licitat requeriria el consentiment dels possibles interessats o que es complís algun dels supòsits de l'article 6 del RGPD. En aquest cas, i considerant que les dades del padró són confidencials, que no existeix consentiment exprés de les persones empadronades en l'habitatge, i per tant, s'haurà d'analitzar si la persona sol·licitant té dret a accedir lliurement a aquesta informació (quan no acredita base legal, finalitat ni interès), tenint en consideració que es podrien veure afectats dades personals protegides o drets fonamentals com el dret a l'honor i la intimitat. (...) Aquest accés particular (no justificat), podria afectar a la protecció de les dades personals i drets fonamentals de les persones empadronades. No aporta autorització expressa del consentiment de les persones empadronades, ni existeix base legal que habiliti la seva petició. A més, sol·licita aquesta informació per aportar-ho en la seva petició de sol·licitud de justícia gratuïta, quan aquesta informació a efectes de la Comissió és del tot irrellevant, per tant, decau l'interès directe i finalitat d'accedir a les dades personals protegides per part del propietari no empadronat. Si el sol·licitant vol acreditar que no resideix en el bé immoble situat en el carrer [...], no és necessari aportar certificat d'empadronament de les persones que allà resideixen, sinó aportar el seu propi certificat d'empadronament o convivència, o aportar qualsevol contracte, document que acrediti la seva residència en un altre domicili. En conclusió, el règim específic d'accés a les dades del Padró (LRBRL i TRLMRLC) no preveu, amb caràcter general, l'accés dels particulars no empadronats a dades padronals d'altres persones sense el seu consentiment, i sense que existeixi interès directe, finalitat o base legal que l'empari. Per tant, d'acord amb aquesta normativa caldria denegar el certificat sol·licitat. En el mateix sentit, es pronuncia el Dictamen de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (CNS 38/2018)". Seguidament, i en resposta al requeriment de la Comissió, identifica les dues persones afectades per l'accés.

8. El 27 de gener de 2022, la Comissió s'adreça l'Ajuntament per sol·licitar-li les dades de contacte de les terceres persones afectades, als efectes de traslladar la reclamació i emplaçar-les a fer les alegacions que considerin oportunes.

9. El 27 de gener de 2021 la Comissió s'adreça a la persona reclamant per informar-la que procedirà a fer el trasllat de la reclamació a les terceres persones afectades, i que, tret que la persona reclamant formuli al·legacions en contra, el trasllat de la reclamació es farà identificant-lo com a sol·licitant.
10. El 2 de febrer de 2021 l'Ajuntament comunica les dades de contacte de les terceres persones afectades a la Comissió.
11. El 8 de febrer de 2021 la Comissió notifica a la persona reclamant l'informe elaborat per l'Ajuntament, alhora que l'adverteix que el procediment d'accés a la informació no empara l'emissió de certificats. I li demana que confirmi si, en aquestes termes, continua interessada en reclamar, o vol desistir-ne.
12. L'11 de febrer de 2021 la persona reclamant confirma a la GAIP la seva voluntat de continuar amb la reclamació.
13. Els dies 17 i 22 de febrer de 2021 la GAIP trasllada la reclamació a les terceres parts afectades i els atorga un termini de 10 dies per fer al·legacions, si ho consideren oportú. Tot seguit, comunica a les parts l'ampliació del termini per resoldre derivat d'aquest tràmit.
14. El dies 17 i 22 de febrer de 2021 tenen entrada a la Comissió les al·legacions de les dues persones afectades per l'accés. L'escrit de 17 de febrer de 2021 fa constar que no autoritza ni consent l'emissió del certificat de convivència reclamat, invocant el caràcter confidencial de les dades del padró, de conformitat amb l'article 40.2 TRLMRLC (Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya), i la Sentència de l'Audiència Nacional (SAN) de 2 de febrer de 2001, que sosté la mateixa confidencialitat derivada de l'article 16.2 de la Llei de Bases de Règim Local. Fa constar que és copropietària al 50% de l'habitatge, juntament amb la persona reclamant i exparella, però que n'assumeix la totalitat de les despeses d'hipoteca, comunitat i impostos des que al 2012 es va separar de la persona reclamant, i que des d'aleshores la persona reclamant viu de lloguer en una domicili per voluntat pròpia i sense coaccions.
L'escrit de 22 de febrer fa constar que no consent en què es lliuri el certificat reclamat, invocant que són dades de caràcter personal protegides per la Llei 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals, i invoca igualment el caràcter confidencial de les dades del padró establert a l'article 40.2 TRLMRLC i a la SAN de 2 de febrer de 2001.
15. El 24 de febrer de 2021 la GAIP sol·licita a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT) que emeti l'informe previst a l'article 42.8 LTAIPBG, atès que la informació sol·licitada conté dades de caràcter personal i que la seva protecció s'ha invocat per

limitar-ne l'accés. Seguidament, informa a les parts de l'ampliació del termini per resoldre en quinze dies que en deriva.

16. El 23 de març de 2021 té entrada a la GAIP l'informe de l'APDCAT en relació amb l'adequació de la reclamació d'accés a la normativa de protecció de dades personals, el qual conclou que: "La normativa de protecció de dades no impedeix comunicar la informació sol·licitada (conèixer la identitat de les persones empadronades al domicili en qüestió), atès que pot concórrer un interès directe en confirmar l'empadronament de les dues persones al domicili del que és copropietari per a poder gaudir del dret d'assistència jurídica gratuïta, i que no sembla que la comunicació de la informació hagi de comportar una ingerència significativa pel dret a la protecció de dades de les dues persones empadronades".

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP, contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública i admissibilitat de la reclamació.

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'accés a informació pública adreçada a una administració obligada per l'LTAIPBG (article 3.1.a LTAIPBG).

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la

informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis”.

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: “2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: “Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

L'article 42.7 LTAIPBG disposa que la Comissió pot demanar els informes i dades que consideri necessaris per a fonamentar les seves Resolucions. Particularment, l'article 42.8 LTAIPBG preveu que, si la denegació de l'accés per part de l'Administració s'ha fonamentat en la protecció de dades personals, la Comissió ha de sol·licitar a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT) que emeti informe sobre l'adequació de l'accés a la normativa de protecció de dades.

L'article 34.1 RGAIP disposa que quan la Comissió consideri que la reclamació pot afectar els drets de terceres persones, hagin estat part o no del procediment d'accés, la Comissió els ha de traslladar la reclamació perquè en el termini màxim de deu dies puguin presentar, si ho consideren oportú, les al·legacions o els documents que estimin oportuns en defensa dels seus drets o interessos, i que les administracions han de col·laborar amb la Comissió en la identificació i el trasllat de la reclamació a les persones afectades, en els termes, les condicions i els terminis fixats per la Comissió.

Els articles 34.2 i 47.2 RGAIP estableixen que si terceres persones afectades han formalitzat la seva oposició durant la tramitació del procediment i, tanmateix, s'ha resolt estimant l'accés, el

lliurament de la informació s'ha de demorar fins que s'hagi exhaurit el termini de què disposen per a interposar recurs contenciós administratiu contra aquella resolució estimatòria sense que s'hagi formalitzat o, si s'ha presentat aquest recurs, si no s'ha acompanyat de petició de mesures cautelars de suspensió o si s'ha resolt aquest incident mantenint l'executivitat de la resolució.

La reclamació reuneix els requisits establerts als articles 42.1 LTAIPBG i 30, 31, 32 i 33 RGAIP i, per tant, és admissible a tràmit.

2. Sobre la inadmissibilitat de la pretensió de què s'elabori un certificat

La sol·licitud de la què deriva aquest procediment demanava l'emissió d'un certificat de convivència en el què l'Ajuntament fes constar les dues persones que constaven empadronades en un habitatge. La reclamació, tanmateix, s'expressava en termes menys específics i no reiterava la pretensió d'obtenir un certificat de convivència, sinó que identificava la informació que es volia obtenir com les "Persones empadronades a l'immoble de la meua propietat al 50% (C/ xxxx, Vilanova i la Geltrú), tota vegada que jo no hi resideixo".

La Comissió va demanar a la persona reclamant que concretés l'objecte del procediment, amb l'avertiment que només podia ser-ho la pretensió d'obtenir la informació, i a la vista de què la persona reclamant va acceptar continuar el procediment renunciant a l'emissió d'un certificat de convivència, s'ha continuat amb la tramitació de la reclamació, que d'altra forma, hauria resultat inadmissible. Efectivament, la pretensió d'obtenir còpies compulsades, certificats o altres informes que no existeixin prèviament i que s'hagin d'elaborar arran de la sol·licitud no resulta admissible com a objecte d'aquest procediment, tal i com ha reiterat aquesta Comissió en precedents anteriors, entre els quals, la Resolució 25/2018, de 7 de febrer (FJ2), que ho expressava així: "El dret d'accés a la informació pública empara l'obtenció d'informació que sigui a mans de l'Administració. Aquest és el sentit del concepte d'informació pública definit, als efectes de l'exercici d'aquest dret, per l'article 2.b LTAIPBG: *la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions*. S'ha de tractar, per tant, d'informació preexistent, que ja estigui elaborada quan es demana, o que requereixi una tasca simple d'elaboració.

El que demana la sol·licitud de la què deriva aquesta Resolució no és informació pública en el sentit que s'acaba d'indicar, sinó un certificat, és a dir, un document administratiu específic que, després de fer una tasca de comprovació jurídica i tècnica, acrediti una determinada qualificació i unes determinades circumstàncies jurídiques en una finca donada. L'emissió d'aquest certificat és per tant una funció o servei públic que excedeix de l'exercici del dret a la informació pública, ja que requereix unes actuacions valoratives de l'Administració diferents i més qualificades que la mera tasca de facilitar informació preexistent i el dret a obtenir-lo es

fonamenta no en l'LTAIPBG, sinó en l'article 105 del Text Refós de la Llei d'Urbanisme de Catalunya, aprovat pel Decret Legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, que en defineix el contingut i efectes.

En conseqüència, la pretensió de la persona reclamant està fora de les competències de la GAIP, que es circumscriuen a l'accés a la informació pública i no abasten, per tant, la revisió d'actuacions administratives de naturalesa diferent (l'emissió d'un certificat, en aquest cas), emparades en normes diferents (en aquest cas, la legislació urbanística) de les que regulen l'accés a la informació pública.

D'acord amb l'article 33.2 RGAIP i a la vista de les anteriors consideracions, aquesta Reclamació ha de ser inadmesa, ja que no té per objecte el dret d'accés a la informació pública i, per tant, queda al marge de les competències de la GAIP.”

El criteri que la GAIP ha mantingut en les seves resolucions, de considerar que el dret d'accés de l'LTAIPBG només empara la pretensió d'obtenir una informació pública, sense que sigui admissible en el marc d'aquest procediment la petició de què s'expedeixin certificats o còpies autèntiques arran de la sol·licitud i per satisfer-la, ha estat recollit en el desplegament reglamentari de la llei que n'ha fet el recent Decret 8/2021, de 9 de febrer, sobre la transparència i el dret d'accés a la informació pública, que en el seu article 72.4 estableix clarament que: “El dret d'accés no empara el dret a obtenir certificats, còpies autèntiques, indexacions d'expedients ni traduccions de documents si l'administració pública els ha d'elaborar expressament per atendre una petició explícita de la persona sol·licitant amb aquest objecte. En aquests casos, en els quals l'objecte de la petició excedeix del concepte d'informació pública, cal resoldre i notificar la inadmissió de la petició.”

Per tant, s'ha d'inadmetre parcialment la reclamació en la pretensió d'expedició de certificat de convivència o d'empadronament, i la reclamació continua amb l'objecte d'obtenir de l'Ajuntament la informació relativa a la identitat de les persones que consten empadronades a l'habitatge en qüestió, del què la persona reclamant n'és copropietària.

3. Sobre el règim jurídic aplicable a l'accés que es reclama i el caràcter confidencial de la informació del Padró

L'Ajuntament sosté que l'article 16 LRBRL i el 40 TRLMRLC constitueixen un règim específic d'accés a les dades del Padró, d'acord amb el qual correspon desestimar la sol·licitud. Ho expressa així en la conclusió de l'informe emès en el marc d'aquest procediment: “En conclusió, el règim específic d'accés a les dades del Padró (LRBRL i TRLMRLC) no preveu, amb caràcter general, l'accés dels particulars no empadronats a dades padronals d'altres persones sense el seu consentiment, i sense que existeixi interès directe, finalitat o base legal que l'empari. Per tant, d'acord amb aquesta normativa caldria denegar el certificat sol·licitat.”

Aquesta conclusió de l'informe municipal -que, d'altra banda no té major desplegament jurídic en l'informe municipal-, en la mesura en què afirma l'existència d'un règim jurídic especial d'accés a la informació (que es remet als preceptes que regulen el padró municipal a la legislació de règim local), comportaria el desplaçament del règim d'accés de l'LTAIPBG a un caràcter supletori, d'acord amb la Disposició Addicional Primera.2 LTAIPBG, i a haver de valorar jurídicament l'accés d'acord les previsions de la legislació de règim local. Per tant, com a qüestió prèvia, correspon analitzar aquesta al·legació i determinar quin és el règim jurídic aplicable al cas.

Els preceptes legals que l'Ajuntament invoca com a constitutius d'un règim especial d'accés s'expressen en els termes literals següents:

Article 16 LRBLRL:

"1. El Padrón municipal es el registro administrativo donde constan los vecinos de un municipio. Sus datos constituyen prueba de la residencia en el municipio y del domicilio habitual en el mismo. Las certificaciones que de dichos datos se expidan tendrán carácter de documento público y fehaciente para todos los efectos administrativos.

La inscripción en el Padrón Municipal sólo surtirá efecto de conformidad con lo dispuesto en el artículo 15 de esta ley por el tiempo que subsista el hecho que la motivó y, en todo caso, deberá ser objeto de renovación periódica cada dos años cuando se trate de la inscripción de extranjeros no comunitarios sin autorización de residencia permanente.

El transcurso del plazo señalado en el párrafo anterior será causa para acordar la caducidad de las inscripciones que deban ser objeto de renovación periódica, siempre que el interesado no hubiese procedido a tal renovación. En este caso, la caducidad podrá declararse sin necesidad de audiencia previa del interesado.

2. La inscripción en el Padrón municipal contendrá como obligatorios sólo los siguientes datos:

- a) Nombre y apellidos.
- b) Sexo.
- c) Domicilio habitual.
- d) Nacionalidad.
- e) Lugar y fecha de nacimiento.
- f) Número de documento nacional de identidad (...).
- g) Certificado o título escolar o académico que se posea.

h) Cuantos otros datos puedan ser necesarios para la elaboración del Censo Electoral, siempre que se garantice el respeto a los derechos fundamentales reconocidos en la Constitución.

3. Los datos del Padrón Municipal se cederán a otras Administraciones públicas que lo soliciten sin consentimiento previo al afectado solamente cuando les sean necesarios para el ejercicio de sus respectivas competencias, y exclusivamente para asuntos en los que la residencia o el domicilio sean datos relevantes. También pueden servir para elaborar estadísticas oficiales sometidas al secreto estadístico, en los términos previstos en la Ley 12/1989, de 9 de mayo, de la Función Estadística Pública y en las leyes de estadística de las comunidades autónomas con competencia en la materia”

Aquesta regulació de la legislació bàsica de règim local es reproduïx a la legislació municipal de Catalunya, als articles 40 i 41 TRLMRLC:

“Article 40

1. El padró municipal és el registre administratiu on consten els veïns d'un municipi. Les dades que consten en el padró constitueixen una prova pel que fa a la residència al municipi i al domicili habitual. Les certificacions expedides pels ajuntaments sobre aquestes dades tenen caràcter de document públic i, en conseqüència, gaudeixen de la presumpció de veracitat i fan prova de les dades que s'hi consignen, a tots els efectes administratius.

2 Les dades que consten en el padró municipal són confidencials. L'accés a aquestes dades es regeix per les normes que regulen l'accés administratiu dels ciutadans als arxius i als registres públics i per la Llei 5/2002, del 19 d'abril, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades.

3. Sens perjudici del que disposa l'apartat 2 i sense que calgui el consentiment de la persona interessada, les dades del padró poden ésser comunicades a altres administracions públiques que ho sol·licitin, quan siguin necessàries per a exercir les competències respectives, i exclusivament per als assumptes en què sigui rellevant conèixer la residència o el domicili.

Article 41

“1. La inscripció en el padró municipal ha de contenir, amb caràcter obligatori, les dades següents:

a) El nom i els cognoms.

b) El sexe.

c) El domicili habitual.

d) La nacionalitat.

e) El lloc i la data de naixement.

f) El número del document nacional d'identitat o, si es tracta de ciutadans estrangers, del document oficial equivalent.

- g) El certificat o el títol escolar o acadèmic.
- h) Les dades necessàries als efectes de l'elaboració del cens electoral, sempre que es garanteixi el respecte als drets fonamentals reconeguts per la Constitució.”

Analitzada la substantivitat d'aquesta regulació, cal descartar que constitueixin un règim jurídic especial d'accés, ja que regulen la finalitat, contingut i característiques del Padró, però no s'hi regula ni el procediment d'accés, ni els límits aplicables, ni el règim de garantia de l'accés, i la única referència substantiva que s'hi conté amb incidència sobre el règim d'accés a les dades del padró és la declaració de confidencialitat que fa l'article 40.2 TRLMRLC, precepte que expressament declara que el règim d'accés que correspon aplicar-hi és el de la legislació que reguli l'accés dels ciutadans als arxius i registres (remissió legal que s'ha d'entendre referida a l'LTAIPBG des de la seva entrada en vigor) i la legislació de protecció de dades personals actualment vigent (Llei 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals) que també remet a l'LTAIPBG com a marc normatiu a aplicar a l'accés a dades personals que es continguin en la informació pública (Disposició addicional Segona). Conseqüentment, cal desestimar que la confidencialitat o reserva de la informació del padró establerta a la legislació de règim local es pugui aplicar com un règim jurídic especial d'accés que, a la pràctica, suposi un règim de no-accés que exclouï de manera global i incondicionada al Padró de l'àmbit d'aplicació material del dret d'accés a la informació pública garantit per l'LTAIPBG.

Així es desprèn de la jurisprudència del Tribunal Suprem (STS 1565/2020) , que va desestimar que la sola previsió de confidencialitat de la informació imposada per Llei del Mercat de Valors pogués justificar-ne la seva exclusió de l'àmbit d'exercici del dret d'accés a la informació: “La CNMV sostiene en su recurso que la información solicitada es confidencial por estar protegida de forma genérica por el secreto profesional, pero sin razonar de forma suficiente en qué medida las resoluciones interesadas, una vez excluidos los datos confidenciales, debían permanecer con este carácter, siendo insuficiente por lo ya dicho la existencia de un régimen específico contemplado en la LMV. La Ley permite la posibilidad de calificar cierta información o datos como confidenciales y establecer ciertos límites a la información solicitada, pero lo que no es aceptable es afirmar que toda información relacionada con la materia, debe ser excluida del ámbito de la Ley 19/2013, ni afirmar de forma genérica que la revelación de datos económicos de las empresas puede condicionar directamente la posición en el mercado frente a sus competidores. La circunstancia de la valoración del Banco Popular por el FROB en un euro que pone de manifiesto la imposibilidad de causar un perjuicio económico a dicha entidad, sin que tampoco se acredite por la CNMV en qué manera se puede perjudicar la buena marcha de las tareas de inspección y supervisión que le corresponden al supervisor pues nada se concreta en este extremo”.

Per tant, la previsió de confidencialitat de l'article 40.2 TRLMRLC actuarà com a límit a l'accés, d'acord amb l'article 20.2 LTAIPBG, i haurà de ser aplicat d'acord amb els principis i regles que l'LTAIPBG, com qualsevol altre límit legal: la concurrència del límit no justifica per sí sola l'exclusió automàtica i total del dret d'accés, sinó que la seva potencialitat per limitar-lo s'ha de justificar atenent les circumstàncies concretes del cas (article 21 LTAIPBG) i preservant l'accés parcial (article 25 LTAIPBG); s'ha d'interpretar de manera restrictiva i en benefici del dret d'accés (article 20 LTAIPBG) i s'ha d'aplicar de manera proporcional a la finalitat de protecció del límit (article 22 LTAIPBG). En aquest cas, el bé jurídic que es protegeix amb el límit relatiu al caràcter confidencial del Padró és el dret a la intimitat de les persones, i la finalitat d'aquest límit, doncs, és evitar que es faci una divulgació indiscriminada de la seva residència habitual. Per tant, només resulta proporcional aplicar aquest límit quan l'accés a les dades del Padró comporti desvetllar dades íntimes exposant-les a ser públicament divulgades. Així es desprèn de la Sentència de l'Audiència Nacional, de 2 de febrer de 2001, invocada tant per l'Ajuntament com per les persones afectades i citada literalment en aquest paràgraf: "los datos del Padrón son confidenciales, pues contienen datos propios de la privacidad de los empadronados, como se infiere de la simple lectura del artículo 16.2 de la Ley de Bases de Régimen Local, donde se exponen los datos que obligatoriamente constan en el padrón; y que están sometidos a la ley 5/1998".

Aquestes dades que obligatòriament ha de contenir el padró d'acord amb l'article 16.2 LBRL i a les que aquesta sentència considera de l'àmbit privat són de diversa naturalesa i amb afectació diversa sobre la privacitat de les persones: el nom, la nacionalitat, lloc i data de naixement, document d'identitat, certificat o títol escolar o acadèmic, i altres que puguin els Ajuntaments afegir-hi, inclòs el telèfon i la designació de les persones que poden representar a cada veí davant l'Administració municipal a efectes padronals, si l'Ajuntament voluntàriament les ha recollides, d'acord amb l'article 57.2 del Reglament de Població i Demarcació Territorial de les Entitats Locals aprovat pel Reial Decret 1690/1986, d'11 de juliol, de juliol, en la versió donada a aquest article pel Reial Decret 2612/1996, de 20 de Desembre. En tot cas, el que aquí es planteja no és l'accés a totes aquestes dades del Padró, sinó exclusivament al nom de les persones empadronades a la finca propietat de la persona reclamant, sense cap altra dada del seu perfil privat que s'hi contingui.

Igualment, a l'hora de valorar el dany real en la privacitat protegida pel límit de confidencialitat que es derivaria de l'estimació de l'accés que es reclama (test del dany), caldrà tenir en compte que es tracta d'una informació que ja és coneguda prèviament per la persona reclamant i aportada en la seva sol·licitud, i que el seu ús queda restringit a l'àmbit del procediment de defensa del seu dret a l'assistència jurídica gratuïta, quedant-ne exclosa cap altra difusió que suposi una invasió real i efectiva de la privacitat de les persones empadronades.

En aquests termes, resulta adequat als principis generals d'aplicació dels límits al dret d'accés declarar que el caràcter confidencial de la informació del Padró, configurat com a límit potencial del dret d'accés per l'article 20.2 LTAIPBG en relació amb l'article 40.2 TRLMRLC, no ha de tenir, en aquets cas i atesa la finalitat de l'accés, un efecte restrictiu del dret d'accés que es reclama, si bé l'ús i divulgació d'aquesta informació queden limitats a la finalitat indicada a l'escrit de reclamació (recórrer la decisió denegatòria d'assistència jurídica gratuïta).

4. *Sobre el règim jurídic d'accés a les dades personals i el consentiment de les persones afectades*

L'Ajuntament justifica la desestimació de la identificació de les persones que consten empadronades en l'habitatge de referència, en la legislació de protecció de dades personals, en aquests termes: "D'acord amb la normativa vigent en matèria de protecció de dades, el tractament de dades personals que en aquest cas realitzaria l'Ajuntament en relació amb la emissió del certificat d'empadronament o convivència sol·licitat requeriria el consentiment dels possibles interessats o que es complís algun dels supòsits de l'article 6 del RGPD."

Com ja s'ha justificat en el FJ2, queda fora de l'objecte d'aquest procediment l'emissió del certificat d'empadronament o de convivència, de manera que el que correspon avaluar és si és adequat a dret l'accés a les dades personals identificatives de les dues persones físiques que consten empadronades en aquell habitatge.

L'article 6 del Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de les dades personals (RGPD), citat per l'Ajuntament, regula els requisits i condicions en què es pot considerar legítima la cessió de dades personals, entre les quals, però no només, el consentiment de la persona afectada (article 6.1.a RGPD). S'hi preveu expressament, com a títol habilitant alternatiu al consentiment igualment legitimant de la cessió de dades personals, que el tractament sigui necessari per al compliment d'una obligació legal aplicable al responsable del tractament (article 6.1.c RGPD), i per tant, tenint en compte que l'Ajuntament responsable de les dades personals és també un subjecte obligat per l'LTAIPBG a satisfer el dret d'accés a la informació pública (article 18.2 LTAIPBG), la cessió de dades personals en el marc de l'exercici del dret d'accés no requereix, per ser legítima, del consentiment dels afectats, sinó que queda legitimada en la mesura en què sigui necessària per complir amb l'obligació legal imposada a l'administració de permetre l'accés a la informació pública. Establert que la cessió de dades personals en l'exercici del dret d'accés a la informació pública es legitima en el supòsit de l'apartat 1.c de l'article 6 RGPD (obligació legal del responsable de les dades), i no en l'apartat 1.a del mateix article (consentiment de l'afectat) correspon determinar quin és el règim legal

aplicable a aquesta cessió, i per expressa remissió de l'article 6.3 RGPD, ho serà el marc regulador de l'obligació que justifica la cessió, que en el cas del dret d'accés a la informació pública, és l'LTAIPBG, de manera que la cessió serà legítima si s'ajusta a les condicions i bases establertes a l'LTAIPBG (que ho regula en els articles 23 i 24) i ser proporcional a la finalitat legítima perseguida. Aquesta finalitat està especificada, amb caràcter general, a l'article 1.2 LTAIBG: "La finalitat d'aquesta llei és establir un sistema de relació entre les persones i l'Administració pública i els altres subjectes obligats, fonamentat en el coneixement de l'activitat pública, la incentivació de la participació ciutadana, la millora de la qualitat de la informació pública i de la gestió administrativa i la garantia del retiment de comptes i de la responsabilitat en la gestió pública", sens perjudici que en la ponderació de la proporcionalitat de la cessió de dades personals en el marc de l'exercici del dret d'accés es tingui en compte també la finalitat específica al·legada per la persona que sol·licita la informació, si es manifesta.

De la seva banda, l'article 86 d'l'RGPD disposa que "los datos personales de documentos oficiales en posesión de alguna autoridad pública o u organismo público o una entidad privada para la realización de una misión en interés público podrán ser comunicados por dicha autoridad, organismo o entidad de conformidad con el Derecho de la Unión o de los Estados miembros que se les aplique a fin de conciliar el acceso del público a documentos oficiales con el derecho a la protección de los datos personales en virtud del presente Reglamento".

Reproduint aquesta regulació del RGPD, l'article 8 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de Protecció de Dades Personals i Garantia dels Drets Digitals (LOPDGDD) estableix que el tractament de dades personals es considerarà fonamentat en el compliment d'una obligació legal exigible al responsable, en els termes previstos a l'article 6.1.c) del Reglament (UE) 2016/679, quan així ho prevegi una norma amb rang de llei, que podrà determinar les condicions generals del tractament i els tipus de dades que en són objecte, així com les cessions que siguin procedents com a conseqüència del compliment de l'obligació legal. I la Disposició addicional segona de l'esmentada llei estableix que, quan el tractament de les dades personals derivi de les obligacions de publicitat activa i de l'accés a la informació pública regulats per les lleis de transparència estatal o autonòmica, se sotmetrà a les esmentades normes.

Per tant, per expressa remissió de la legislació de protecció de dades personals (articles 6.1.c, 6.3 i 86 del RGPD i article 8 i DA segona LOPDGDD), la cessió de dades personals que es contenen en la informació pública és lícita sense el consentiment de la persona afectada si l'administració està obligada a facilitar-ne l'accés, d'acord amb els límits i principis de la llei de transparència, i resulta proporcional amb la finalitat d'interès públic perseguida per aquesta llei i la finalitat específica perseguida amb l'accés.

El règim legal aplicable a l'accés a les dades personals és doncs, el de l'LTAIPBG, que s'estableix als articles 23 i 14. El primer estableix un règim general d'exclusió de determinades dades que, pel seu caràcter sensible, mereixen una especial protecció i només podran ser objecte del dret d'accés si la persona afectada consent de forma expressa: les esmentades categories de dades taxades com a *numerus clausus* per la Llei, són: la ideologia, l'afiliació sindical, la religió, les creences, l'origen racial, la salut i la vida sexual, així com les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública de l'infractor. Les dades d'empadronament no quedarien incloses en aquest precepte i, per tant, no resulta exigible ni determinant de l'accés el consentiment de les persones afectades per accedir-hi, contràriament al què afirma l'Ajuntament.

Tampoc els és aplicable el règim general d'accés a les dades identificatives del personal públic de l'article 24.2 LTAIPG, ni al de l'accés a les dades personals pròpies (article 24.3 LTAIPBG), de manera que correspon aplicar el règim d'accés ponderat entre l'interès públic en la divulgació de la informació i els drets de les persones afectades, tenint en compte, entre d'altres, les circumstàncies següents: temps transcorregut, finalitat específica de l'accés, dades de menors o afectació de la seguretat de les persones. Igualment, com en qualsevol altre límit, en la ponderació del límit relatiu a la protecció de dades personals caldrà aplicar els principis generals establerts en la mateixa llei: aplicació restrictiva del límit en benefici del dret d'accés (article 20.2 LTAIPBG) de forma proporcional a la seva finalitat i atenent a la concurrència d'un interès públic superior (article 22.1 LTAIPBG).

Nogensmenys, en la ponderació del límit derivat de la protecció de dades personals, es tindrà en compte el principi de minimització previst a l'article 5.1.c RGPD, d'acord amb el qual, en la cessió de dades personals caldrà tenir en compte que les dades siguin "c) Adequades, pertinents i limitades al que és necessari en relació amb les finalitats per a les quals es tracten (minimització de dades)".

La finalitat al·legada per a l'accés és refutar la decisió de no donar-li accés a justícia gratuïta, i amb aquesta finalitat, acreditar davant de la Comissió d'Assistència Jurídica de Catalunya que no resideix en l'habitatge del què n'és copropietari. I per fer-ho, demana que l'Ajuntament deixi constància de les persones que hi estan empadronades. Val a dir que aquesta informació que es reclama, com a tal, no és desconeguda per la persona reclamant, ans al contrari, ella mateixa aporta aquesta informació en la sol·licitud afirmant que coneix que hi resideixen la copropietària de l'habitatge amb l'actual parella, però segons s'expressa la reclamació, creu necessari i adient als seus drets disposar de l'acreditació d'aquesta informació per part de l'Ajuntament, en tant que titular del padró municipal, per tal d'aportar-ho com a prova davant la Comissió de que ell no hi està empadronat.

L'Ajuntament qüestiona la idoneïtat de la informació reclamada per a la finalitat pretesa, ja que la resolució desestimària de la justícia gratuïta no sembla contradictòria amb la circumstància de no-residència que la persona reclamant pretén acreditar. Concretament, el Dictamen desfavorable emès per l'Il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona en relació a la sol·licitud d'assistència jurídica gratuïta, de data 2 de desembre de 2020, es fonamenta així: *"...Atès que la Comissió d'Assistència Jurídica Gratuïta de Barcelona, en sessió de data 9 d'octubre de 2020, va estimar, d'acord amb les dades abans indicades, que el patrimoni de la persona sol·licitant, exclòs el bé immoble que constitueix el seu habitatge habitual, supera els límits establerts en l'article 4 de la Llei 1/1996, modificada pel Reial decret Llei 3/2013..."*.

L'article 4 de la Llei 1/1996, de 10 de gener, d'assistència jurídica gratuïta (LAJG), a la que es fa referència, en la versió donada per l'article 2.3 del Reial Decret-Llei 3/2013, de 22 de febrer disposa que:

- "1. A los efectos de comprobar la insuficiencia de recursos para litigar, se tendrá en cuenta además de las rentas y otros bienes patrimoniales o circunstancias que declare el solicitante, los signos externos que manifiesten su real capacidad económica, negándose el derecho a la asistencia jurídica gratuita si dichos signos, desmintiendo la declaración del solicitante, revelan con evidencia que este dispone de medios económicos que superan el límite fijado por la ley.
2. Para valorar la existencia de patrimonio suficiente se tendrá en cuenta la titularidad de bienes inmuebles siempre que no constituyan la vivienda habitual del solicitante, así como los rendimientos del capital mobiliario".

De la regulació legal de l'assistència jurídica gratuïta i, en especial, de l'article 4 LAJG, se'n desprèn, doncs, que la informació sobre la residència habitual en un immoble de propietat és rellevant per la determinació del patrimoni de la persona que sol·licita l'assistència jurídica gratuïta, tot i que, possiblement, en un sentit contrari al pretès per la persona reclamant. En tot cas, cal dir que la informació sol·licitada és adequada per acreditar les persones que viuen habitualment en l'habitatge de la seva copropietat, i acreditar també que la persona reclamant no n'és una d'elles, tenint en compte que, precisament, el Padró constitueix prova de la residència i domicili habitual (article 16.1 LRBRL). Igualment, la cessió d'aquestes dades personals identificatives resulta proporcional a la finalitat de l'accés, i no provoca un dany rellevant o desproporcionat en la privacitat de les persones afectades, tenint en compte que el fet que en són residents ja és conegut a bastament per la persona reclamant d'antuvi, i que la finalitat de l'accés no és fer-ne pública difusió, sinó al·lusió limitada al marc de reclamació per la desestimació de l'assistència jurídica gratuïta. S'acompleix, doncs, el principi de minimització de dades personals de l'article 5.1.c RGPD.

D'acord amb l'exposat, cal concloure que l'accés de la persona reclamant a la informació sobre les dues persones empadronades en l'habitatge del què n'és copropietari, als efectes de la

defensa del seu dret a l'assistència jurídica gratuïta, no requereix del consentiment de les persones afectades, essent aplicable el règim d'accés ponderat de l'article 24.2 LTAIPBG; i que la ponderació de drets confrontats atenent a la finalitat de l'accés i el respecte al principi de minimització de dades personals s'ha de concloure declarant la prevalença del dret d'accés de la persona reclamant sobre el dret a la protecció de dades personals de les persones afectades.

A la mateixa conclusió arriba l'APDCAT en el seu informe sobre l'adequació de l'accés a la normativa de protecció de dades personals, que conclou que: "Per tot això, atès que el reclamant és copropietari del domicili sobre el qual demana informació, que la finalitat de l'accés consistiria en poder confirmar que les persones en qüestió estan empadronades als efectes d'exercir drets i presentar una reclamació relativa al dret a l'assistència jurídica gratuïta, i que no sembla que la comunicació d'informació hagi de comportar un perjudici significatiu pel dret a la protecció de dades de les persones afectades, cal concloure que la normativa de protecció de dades no és impediment per a comunicar la informació sol·licitada.

Conclusió: La normativa de protecció de dades no impedeix comunicar la informació sol·licitada (conèixer la identitat de les persones empadronades al domicili en qüestió), atès que pot concórrer un interès directe en confirmar l'empadronament de les dues persones al domicili del que és copropietari per a poder gaudir del dret d'assistència jurídica gratuïta, i que no sembla que la comunicació de la informació hagi de comportar una ingerència significativa pel dret a la protecció de dades de les dues persones empadronades".

En conseqüència, correspon estimar la reclamació en relació amb la pretensió de ser informat per l'Ajuntament de la identitat de les persones que consten empadronades al domicili de la seva copropietat per a la finalitat de defensa del seu dret a l'assistència jurídica gratuïta, amb l'advertiment de què fora de les actuacions lligades a aquesta finalitat de defensa, resta obligada a la protecció d'aquestes dades personals d'acord amb la normativa.

5. Sobre les al·legacions d'oposició de les terceres persones afectades i el seu efecte

La GAIP, de conformitat amb el què disposa l'article 34.1 RGAIP, ha fet el trasllat de la reclamació a les persones afectades, per tal que poguessin aportar, si escau, les circumstàncies particulars que consideressin que havien de ser tingudes en compte en la resolució d'aquest procediment i poguessin reforçar el seus drets o interessos, però el cert és que en les al·legacions que han presentat en aquest procediment, res s'aporta que pugui fer variar la ponderació realitzada en els fonaments jurídics anteriors.

Els escrits d'al·legacions presentats per les persones afectades, reproduïts en l'antecedent 14, es limiten a invocar la normativa pel que fa al caràcter confidencial del padró (article 40 TRLMRLC), o la protecció legal de les dades personals, el què ja ha estat a bastament valorat

en el fonament jurídic 3 d'aquesta resolució. Fora d'això, un dels escrits aporta alguna al·legació casuística afegida, però cap de rellevant per al sentit d'aquesta resolució ja que, amb independència que la manca de contribució en les despeses del condomini pugui ser objecte de reclamació patrimonial en un altre procediment, als efectes de la resolució d'aquest, no pot tenir cap efecte limitatiu del dret d'accés. Per les raons i fonamentacions exposades, es desestimen les al·legacions de les persones afectades.

Tanmateix, les al·legacions de les dues persones afectades han expressat de manera contundent la manca de consentiment i la seva oposició a l'accés. Si bé aquesta manca de consentiment no té efectes impeditius del reconeixement del dret d'accés a la informació, tal i com s'argumenta en el fonament jurídic 4, certament té els efectes de demora en l'efectivitat d'aquest accés mentre les persones afectades puguin recórrer aquesta resolució i obtenir-ne la suspensió cautelar. Així es desprèn dels articles 34.2 i 47.2 RGAIP, d'acord amb els quals, el lliurament de la informació ordenada per aquesta resolució s'ha de demorar fins que s'hagi exhaurit el termini de què disposen les persones que s'hi ha oposat per interposar recurs contenciós administratiu sense que s'hagi formalitzat o, si s'ha presentat aquest recurs, si no s'ha acompanyat de petició de mesures cautelars de suspensió o si s'ha resolt aquest incident mantenint l'efectivitat de la resolució.

Correspon a les persones afectades l'obligació de proporcionar a l'Administració i a la GAIP informació puntual de la interposició de recurs i de petició cautelar de suspensió d'aquesta Resolució, als efectes de mantenir la suspensió del lliurament de la informació quan s'escaigui.

6. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en

coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

7. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 7 d'abril de 2021, resol per unanimitat:

1. Inadmetre parcialment la reclamació en relació amb la pretensió de què l'Ajuntament elabori un certificat per fer constar la informació sol·licitada, d'acord amb el fonament jurídic 2.
2. Estimar parcialment la Reclamació 850/2020 i declarar el dret de la persona reclamant a obtenir informació sobre la identitat de es persones empadronades a l'habitatge identificat a la sol·licitud per a la finalitat de defensa del seu dret a l'assistència jurídica gratuïta, d'acord amb el fonament jurídic 4.
3. Requerir a l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 2 dins del termini màxim de quinze dies a partir de què expiri el termini de que disposen les persones afectades que s'han oposat a l'accés per interposar recurs contenciós administratiu contra aquesta Resolució sense que s'hagi interposat amb petició de suspensió cautelar.
4. Requerir a l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
5. Notificar aquesta Resolució a les parts d'aquest procediment i, als efectes del seguiment de la demora en el lliurament de la informació previst al fonament jurídic 5, requerir a les persones afectades que s'han oposat a l'accés estimat per aquesta resolució a informar immediatament a l'Ajuntament i a la GAIP de la interposició de recurs contra aquesta Resolució davant la jurisdicció contenciosa administrativa sol·licitant-ne la suspensió cautelar, si es formalitza.

6. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
7. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 850/2020 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.